

Vad säger Jesus till kyrkan? Bibelstudium över sändebreven.

Brevet till Efesus, Upp. 2:1-7

Ingemar Rådberg, VDM, fil. dr, Lödöse

(Nr: 4/2003)

Skriv till församlingens ängel i Efesus:

Så säger han som håller de sju stjärnorna i sin högra hand, han som går omkring bland de sju ljusstakarna av guld: Jag känner dina gärningar, ditt arbete och din uthållighet, och jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har prövat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare. Ja, du är uthållig, och du har uthärdat mycket för mitt namns skull och har inte tröttnat. Men det har jag emot dig, att du har övergett din första kärlek. Tänk därför på varifrån du har fallit, och omvänd dig och gör dina första gärningar. Annars, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats. Men det berömmar jag dig för, att du hatar nikolaiternas gärningar, som också jag hatar. Den som har öron må höra vad Anden säger till församlingarna. Åt den som segrar skall jag ge att äta av livets träd, som står i Guds paradis.

Hur mycket styrs ditt liv av vad andra människor tycker och tänker om dig? Det finns naturligtvis en hänsyn till omgivningen som vi alla måste ta, men det är inte detta frågan nu gäller. Snarare tänker vi på den upptagenhet som visar sig i att man ständigt speglar sig i andra, jämför sig med andra och låter sin syn på sig själv bestämmas av hur man tror att andra ser på en. I högre eller mindre grad finns kanske denna spegling i andra människor hos de flesta av oss. Nu finns det emellertid en verklighet i det här sammanhanget som är viktigare än allt annat och det är frågan om hur Jesus ser på oss. Den saken betyder verkligen något! Vad tänker han om ditt liv och ditt sätt att leva? Om vi bryr oss om vad människor har för uppfattning om oss, borde vi vara ännu mer angelägna om att ta reda på vad Jesus tänker om oss. Vill du veta det?

Du behöver aldrig tvivla på att Gud vill ha med dig att göra. Han vill vara med i ditt liv, leda dig och visa dig sin väg. Hela Bibeln handlar om detta, men kapitlet två och tre i Uppenbarelseboken (Upp.) visar på ett koncentrerat sätt hur Jesus ser på oss och hur han vill ha det i sin kyrka (församling eller förening). Vad Jesus säger i dessa båda kapitel avsåg första gången sju församlingar i det som nu är Turkiet, men hans ord gäller samtidigt alla människor i alla tider. Är det inte fantastiskt att vi kan få veta vad Jesus vill! Och det han säger måste vi ta på allvar. Han säger också att vi gratis får ta emot allt det som han vill ge oss. I Upp. 1:3 lovar Gud välsignelse till den som tar vara på hans ord: *Salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som är skrivet i den.* Det är å andra sidan inte tillåtet att sovra eller schackra med det som Gud har talat. Verserna 18 och 19 i det sista kapitlet i samma bibelbok är obönhörliga. Läs dem får du se! (Upp. 22:18–19)

Innan vi ser vad Jesus säger till den första av de sju aktuella församlingarna skall vi notera tre grundläggande saker när det gäller Uppenbarelseboken i stort. Alla tre iakttagelserna finns i Upp 1:1.

1. Det är Jesus Kristus som uppenbarar sig: *Detta är Jesu Kristi uppenbarelse /.../.*
2. Det är något som Jesus vill visa sina tjänare. Detta betyder att vi skall läsa Bibeln som 'lärlingar' och inte som 'domare'.
3. Orden från Jesus har kommit till oss genom ett troget vittne, aposteln Johannes: *genom att sända sin ängel till sin tjänare Johannes.* Det är också till Johannes Jesus säger: *Skriv ner i en bokrulle vad du ser och skicka den till de sju församlingarna* (Upp. 1:11). Med detta som utgångspunkt blir frågan: Vad säger då Jesus till kyrkan? Vad vill han säga dig?

Den första kärleken (Upp. 2:1–7)

Det är tydligt att Jesus vet allting och därför säger han: *Jag känner /.../* (2:2). De orden skall vi inte läsa förbi alltför snabbt. Jesus har en fullkomlig kännedom om varje människa. Han vet hur många hårstrån du har på ditt huvud (Matt. 10:30). Han ser och känner varje tanke som far genom ditt huvud (Ps. 139:2). Han är uppstånden och levande här hos oss – fast vi inte kan se honom på ett yttre sätt (Matt. 18:20; 28:20b). Detta är inträngande ord: *Jag känner /.../*.

I. Beröm

De kristna i Efesus får beröm för tre saker:

- a. för sina *gärningar* och sitt *arbete* (2:2). De engagerade sig i arbetet för Guds rike på många olika sätt.
- b. för sin *uthållighet* (2:2). Detta har att göra med uthållighet i en svår situation. Det var förenat med lidanden att vara kristen i Efesus, men de stod fasta i tron. Jesus säger ju också om dem: *du har uthärdat mycket för mitt namns skull* (2:3).
- c. för sin *'renlärighet'*: *Jag vet att du inte kan tåla onda människor. Du har prövat dem som kallar sig apostlar men inte är det, och du har funnit att de är lögnare* (2:2). Vi vet inte vilka detta syftar på, men det fanns tydligen personer som spred villolära i församlingen och deras moral var lössläppt. I den situationen 'prövade' de kristna det 'nya'. Det betyder att de lyssnade, prövade andarna, tänkte, bad, samtalade med varandra och läste Bibeln. Allt detta ligger i det som Jesus säger: *Du har prövat dem /.../*. Kristen kärlek kan aldrig säga 'ja' till det som är emot Guds vilja och ord. Borde inte dessa kristna i Efesus vara förebilder för oss alla?!

II. Klagomål

Desto mer tragiskt är det att läsa om det klagomål som följer: *Men jag har det emot dig, att du har övergett din första kärlek* (2:4). De hade alltså förlorat sin "första kärlek". Vad är det? Den första kärleken är Jesus. Detta betyder att det fanns något i deras förhållande till Jesus som hade gått förlorat. De var inte riktigt lika beroende av honom längre. Verksamheten, uthålligheten och renlärigheten fortsatte, men Jesus var inte som förr själva livsnerven i deras liv och i deras församlingsgemenskap. Jesus berömmar dem för att de *hatar nikolaiternas gärningar* (2:6). 'Nikolaiterna' menade att det gick bra att tro på Gud samtidigt som man fritt och hur som helst levde ut sina sexuella drifter. Om detta säger Jesus: */.../ som också jag hatar*. Att hata synden är inte automatiskt det samma som att leva i den första kärleken till Jesus.

III. Uppmaning

Det är därför logiskt att brevet slutar med en uppmaning. Jesus vill aldrig lämna det som det är om det inte är bra. Han kallar oss alltid tillbaka. Då är det två saker som är nödvändiga:

- a. att se tillbaka och jämföra med hur det en gång var: *Tänk därför på varifrån du har fallit* (2:5).
- b. att omvända sig: *omvänd dig och gör dina första gärningar* (2:5). Så får vi vända tillbaka till Jesus och på nytt be om att få vila i hans totala nåd. Längre än dit kommer vi aldrig. Detta är den kristna trons innersta nerv: gemenskapen med och beroendet av Jesus. Det här är något som aldrig får gå förlorat och det är i den vilan du får leva som kristen.

Jesus ger till sist en varning: *Annars, om du inte omvänder dig, skall jag komma över dig och flytta din ljusstake från dess plats* (2:5). Det är inte självklart att en kyrka eller kristen församling skall bestå. I början av 200-talet skrev biskop Ignatius att det fanns en församling i Efesus, men när vi kommer till medeltiden finns det inte ett spår av någon kristen kyrka i staden. Så kan det bli även på andra ställen. Hur är det i vårt eget land? Håller ljusstaken på att flyttas? Det är minst sagt kusligt att en kristen verksamhet kan fortgå samtidigt som livet

från Gud har flyttat därifrån. Låt oss ta varning! *Den som har öron må höra (2:7)!*

Jesus kallar dig. Lev nära honom. Ta hans ord till dig. Tala med honom i bönen. Bed om en kristen gemenskap som är värd namnet. Gud vill ge dig *att äta av livets träd, som står i Guds paradys (2:7)*. Detta är din bestämda framtid om du tillhör Jesus.